

faa sjelbent see, paa, at Magthavere i Europa, netop i den Omstændighed, at der er en slet Retspleie og Mangel paa Retsfølelse i et lille Land, finder fuldkommen Anledning til Indgrib i dets Forhold. Jeg kommer altsaa til den Slutning, at naaar den hidtilværende Udvikling af de juridiske Embedsmænds Dannelse har sin store Andeel i den nuværende Tingenes Tilstand, som jeg troer, vi med Tilfredshed kunne see paa, og som Ublandet seer paa med Opmærksomhed, saa skulle vi vogte os for, med for dristig Haand at gribe ind i disse Forhold. Vi bør vel foretage ethvert Skridt, der i denne Henseende bør gjøres, men at bortkaste det juridiske Studium vilde være at bortkaste en af de væsentligste Factorer. Jeg tillader mig at stemme mod Forslaget.

Tscherning: Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at jeg ikke anseer det, at man tier, for at give nogen Bekræftelse paa det, ligeoverfor hvilket man tier, og dette vil jeg for en væsentlig Deel anvende paa, hvad det ærede Medlem har sagt. Det ærede Medlem mener, at da Thinget ikke havde sat sig imod hvad Ministeren udtalte, dengang et Lovforslag blev behandlet hvorved der blev gjort bestemte Lovbundne Undtagelser fra de her omtalte Paragraphers Bydende, saa havde man derved givet en Bekræftelse, og det, at jeg ikke havde modsagt Ministeren, udhøvede han blandt andet som et Beviis paa, at jeg skulde have givet en Bekræftelse, men naar det ærede Medlem gennemlæser de Forhandlinger, som her ofte leilighedsviis ere blevne førte om den Betydning, der ligger i de tidligere Forordninger, og den Forstaaelse, vi maae kræve, at de skulle have ligeoverfor den nuværende Regjeringsmyndighed, saa vil han see, at jeg ikke dengang ved min Tausshed kan have givet nogen Bekræftelse. Medlemmerne kunne udtale sig ved deres Ord, men Thinget har i det Hele kun een Maaade at udtale sig paa; det er ved Afstemninger, og forsaavidt Afstemningen dengang kunde betyde Noget, saa ligger deri kun den, at Thinget troede, at der behøvedes en Lovbunden Undtagelse. Naar det ærede Medlem

har talt om, at der vilde blive paalagt Højesteret Noget ad administrativt Veie, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at der ikke staaer et Ord i Lovforslaget, som tyder derpaa; der gives Regjeringen et Paalæg, men da ingen Lov kommer ud uden ved en Samvirken mellem Repræsentationen og Regjeringen, saa har denne, dersom Loven kommer ud, derved overtaget en Forpligtelse til paa lovlig Maaade at bringe til Udførelse, hvad der staaer i Loven. Holdt Regjeringen sig lovligt Berettiget til ad administrativt Veie at træffe en saadan Foranstaltning, saa maatte den vide, hvad den gjorde, og holdt den sig ikke lovlig berettiget dertil, saa maatte den søge sin Berettigelse gennem Lov. Den hele Række af Argumenter havde altsaa Intet at sige, men da de paa en vis Maaade rørte Lovforslaget, troede jeg dog, det var nødvendigt at modsige dem; de øvrige, der i en væsentlig Grad laae udenfor Forslaget, skal jeg, som sagt, ikke modsige, uden at jeg derfor paa nogen Maaade kommer til at billige dem.

Winther: Det, der har bragt mig til at begjære Ordet i denne Sag, er en Udtalelse, der i forrige Møde faldt fra den ærede Cultusminister, og hvorved det forekom mig, at han vilde gjøre en Erobring fra den lovgivende for den administrative Magt, idet han nemlig vilde gjøre det indlysende, at Indretningen af Examina var Noget, der henhørte under den administrative Magt, og at denne Magt i ethvert Tilfælde havde Myndighed til at give Bestemmelser i saa Henseende. Men det er en Anskuelse, som jeg ikke kan lade være uimodfagt. Han hentede sine Beviser derfor tildeels fra den Tid, der gik forud for 1848, og i Modfætning til hvad der blev hittret af en anden æret Taler (Tscherning), hittede han, at der allerede dengang ad administrativt Veie var taget Beslutninger, angaaende Examiners Indførelse, idet det Mindste vilde han ikke lade gjælde, hvad der blev fremsført for den modsatte Anskuelse, nemlig at det, at disse Bestemmelser stode i en Forordning, beviste, at de vare givne ved Lov.